

sibste Læser. — Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds. Den ærede Rigsdagsmand udtalte, at jeg ved at omtale hans Vædringsforslag igaar temmelig vidtløftig kom ind paa et Forsvar af § 31, saaledes som Paragrafen nu staar i Lovforslaget. Det forekommer mig helt naturligt, naar der er stillet et Vædringsforslag om at erstatte en Paragraf med en hel ny Paragraf, at man saa fremkommer med de Grunde, som man har til Fordel for Paragrafen. Det er ikke andet, jeg gjorde igaar. Men naar den ærede Rigsdagsmand, som ikke videre vilde gaa ind paa mine Udtalelser igaar, tilspode, at han ansaa mine Udtalelser for at være rettede mod et enkelt Medlem her i Salen og saaledes maatte betragte det mere som Ordningen af et indre Anliggende, saa tager den ærede Rigsdagsmand fuldstændig fejl. Mine Udtalelser rettede sig ganske vist særlig til den ærede Rigsdagsmands Nabo (Thomsen), men ingenlunde paa Grund af hans tidligere Stilling og det Forhold, hvori vi have staaet til hinanden, men paa Grund af, at han var Ordfører for det ikke ringe Antal Medlemmer, som sluttede sig til hans Opfattelse af § 31, tidligere § 33; havde jeg villet opgjøre et saadant indre Anliggende, — hvilken Opgjørelse ganske vist ikke er paa sin rette Plads her — havde jeg gjort det ganske naabent og ikke skjult det under en almindelig Udtalelse. Den ærede Rigsdagsmand fastholdt idag sin Anskuelse om § 31; han fremførte de samme Grunde, som han tidligere har fremført, og da jeg stiller mig akkurat paa samme Standpunkt som han, er der egentlig ingen Anledning for mig til videre at indbegaa, hvad han i Dag har udtalt, og saaledes forlange denne Debat uden Ofsigt til nogen synderlig Nytte. Men jeg skal dog tillade mig at indbegaa et Par enkelte af hans Udtalelser. Han kom tilbage til sine Udtalelser igaar om, hvorledes man skulde forstaa Berettigelsen til at indeholde Mandstabet til fortsat Tjeneste, henviste der til den efter den nugsjeldende Lov bestaaende Ret til at holde Mandstabet inde til Vintertjeneste og fremsførte til Støtte for sin Betragtning, hvad der var foregaaet ved Forhandlingerne om Lovloven her i Salen. Hvad der er blevet forhandlet paa Rigsdagen om Retten til at holde Mandstabet inde til Vintertjeneste, tror jeg ikke, kan have den Betydning, som selve Lovens Bestemmelser have, og naar man vil se efter i Lovloven af 1867 med Hensyn til Tilbageholdelse af Vintertyrken, saa vil man finde, at der staar, efter at der er omhandlet, hvilket Mandstabs der skal holdes inde: „De øvrige Menige hjemsendes. Til at forblive til fortsat Tjeneste udtages for Lods de Menige, som ikke have opnaaet tilstrækkelig Uddannelse“. Der er altsaa Berettigelsen. Da der i Loven er givet Berettigelse til at tilbageholde Mandstabs til Vintertjeneste, er dermed og

saa givet Berettigelse til at holde dem tilbage, hvis Uddannelse er bleven forsvundet paa Grund af langvarig Fængselsstraf. Den ærede Rigsdagsmand mente ogsaa, at den Udtalelse, jeg fremkom med, at der, naar Straffeloven var traadt i Kraft, saa vilde udvikle sig en vis Praxis, som vilde forhindre Vilkaarlighed, den kunde han heller ikke tillægge nogen særlig Vægt. Han sagde, at, hvad der kunde ske, var, at Generalauditøren gav en Veiledning til Forstaaelsen af Straffeloven og til Anvendelse deraf; men videre kunde man ikke gaa, man kunde ikke træde Jurisdiktionschefernes Ret for nær. Den ærede Rigsdagsmand omtalte dernæst, hvilken Ret Jurisdiktionscheferne havde, og for hvilken de bare Ansvar. Der kan i mine Udtalelser ikke lægges Noget, som tyder hen paa, at jeg skulde være noget Onske om, at man traadte Jurisdiktionschefernes Ret for nær; men hvad jeg har udtalt, og hvad jeg formener, jeg er fuldt berettiget til, er, at der ved Anvendelsen af Straffeloven, som i Begyndelsen kan vise nogen Ullighed i de forskellige Jurisdiktions, efterhaanden vil udvikle sig en fuldstændig ligelig Anvendelse. Forholdet er jo dog ikke saaledes i Hæren, at hver enkelt Jurisdiktionschef staar affondret for sig selv, der finder jo Forhandlinger Sted mellem Jurisdiktionscheferne, der vil og kan vistnok ogsaa fra de overordnede Autoriteters Side finde en Paavirkning Sted til en Forhandling indbyrdes, saaledes at man vel kunde komme til et godt Resultat ved Straffelovens Anvendelse. Den ærede Rigsdagsmand takkede mig, fordi jeg havde anført Udtalelser, saaledes i Sessionen 1871—72 fra et Medlem i det andet Thing, og mente, at disse Udtalelser netop talte til Fordel for ham. Jeg tillader mig at tro, at jeg er fuldkommen berettiget til at tage disse Udtalelser til Indtægt for mig. Det omtalte Medlems Udtalelser i Landstinget vare saa klare og bestemte imod Etableringen af Straffekompagnier, at jeg er fuldkommen overbevist om, at han fastholder denne Anskuelse endnu den Dag i Dag, selv efter at Bestemmelsen om staaende Arrest og Nedsettelse i de Meniges anden Klasse er tagen ud af Loven. — Jeg gif ikke videre ind paa det Vædringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem under Nr. 14. Jeg indskrænkede mig til at paa-vise, at efter min Mening kunde der reises netop de samme Indvendinger imod dette Forslag, som det ærede Medlem med saa stor Styrke havde gjort gjældende overfor Paragrafen selv. Da jeg overhoved ikke vilde gaa ind paa Vædringsforslaget, fordi jeg ikke troede, at det vilde finde Tilslutning her i Thinget, saa var der ingen Opfordring for mig til at gaa til yderligere at paa-vise, hvilke Ulemper der efter min Opfattelse kunde være forbundet med Vædringsforslaget, men jeg fandt det rigtigst at fremhæve, at man kunde sige det Samme imod Vædringsforslaget, som det ærede Medlem havde indvendt imod Pa-